

Visszaemlékezés
a Szlovákiai Magyar Szülők Szövetsége
létrejöttének 20. évfordulója alkalmából

Tisztelt Országos Közgyűlés!
Kedves küldöttek!
Tisztelt Vendégek!

Húsz év az emberiség történetében csupán egy röpke pillanat, ellenben az ember életében húsz év már jelentős időszaknak számít.

Egy Szövetség, egy aktív tevékenységet kifejtő szervezet életét tekintve ez a megállapítás azonban még inkább érvényes, és főleg igaz ez a ma megalakulásának huszadik évfordulójára emlékező Szövetségünk, a Szlovákiai Magyar Szülők Szövetsége esetében, már csak azért is, mert a húsz évvel ezelőtt megtartott alakuló közgyűlésünket, egy gazdag tevékenységgel teli időszak, bő két esztendő előzte meg.

Erre az elmúlt húsz esztendőre és a tevékenységben gazdag kétéves előkészítő, a létért, a megmaradásért folytatott küzdelemmel telt időszakra szeretnénk ma közösen Önökkel emlékezni.

Emlékezni és ünnepelni jöttünk össze Szlovákia, a Felvidék minden sarkából.

Emlékeznünk kell a távoli dicső és néha bizony dicstelen régi korok mellett a közelmúlt eseményeire is, és a megszerzett tapasztalatokra alapozva, ha lehet az elkövetett hibákat kikerülve kell közösen a szebb, a boldogabb jövőt építeni.

Tisztelt Jelenlévők!

Az eltelt évmilliók során az élővilág rengeteg változáson ment keresztül, alakult, változott, fejlődött.

Ebbe az élővilágba beletartoznak az emlősök, a főemlősök és természetesen az ember. Az ember, mely fokozatosan fejlődött és alakította, változtatta maga körül a világot.

A változások előkészítésében, megvalósításában természetesen az elődök jártak az élen és elsődleges céljuk, célkitűzésük az volt, hogy a világ, a környezet változtatásával utódaiknak jobb létfeltételeket, életkörülményeket biztosítsanak.

A létért, a megmaradásért, a fennmaradásért folytatott küzdelemben mindig nagy jelentőségű feladat volt és marad ezután is a jövő nemzedék megfelelő nevelése. A jövő nemzedékének, az utódoknak a nevelésében az elődök, a szülők mellett mindig nagyon fontos szerep jutott egy köztes nevelő szervnek, amit ma úgy hívunk, hogy iskola.

Valójában e hármassal - szülő, gyermek, iskola – sikeres együttműködésének köszönhetően tudunk csak fejlődni, előbbre jutni, felemelkedni.

A nevelő, az iskola megfelelő háttér nélkül csak nehezen tudna eredményesen működni. A megfelelő háttér biztosításában talán a legfontosabb láncszem a szülő, a szülők által létrehozott közösség, szövetség, a szülők szövetsége, esetünkben a Szlovákiai Magyar Szülők Szövetsége, mely már létrejött előtt igyekezett mindent megtenni a legfontosabb feladatának teljesítése érdekében. Ez a feladat pedig ami nem más, mint az anyanyelvű oktatás és nevelés támogatása, mert Comeniussal, a korát jóval meghaladó négy nyelven megírt csodálatos mű, a „Látható világ” szerzőjével egyetemben mi is azt valljuk, hogy az anyanyelvén tanul a legkönnyebben az ember.

Örömmel látom, hogy ünnepi összejövetelünkön többen jelen vannak azok közül, akik velünk együtt aktív részesei voltak az elmúlt bő két évtized történéseinek és a maguk posztján igyekeztek minél többet tenni a Felvidék magyarságának, s azon belül is a jövő nemzedék boldogulásának az érdekében, amiért ezúton is őszinte köszönetet mondok, és őszintén

remélem, hogy a visszaemlékezésben elmondottak hallatán a fiatalabb nemzedék képviselői is elgondolkodnak a hallottakon és szintén igyekeznek majd társaikkal együtt mindent megtenni annak érdekében, hogy a húsz évvel ezelőtti hatalommal való küzdelem ne ismétlődessen meg, hanem a békés építő munkát folytathassuk, és annak eredményeire, a közösen elért sikerekre lehessünk büszkék.

Az elmúlt időszakot, az elmúlt bő 20 évet több szakaszra bontva lehetne értékelni.

Az elsőt, a létért, az iskoláink, az anyanyelvi oktatás megmaradásáért folytatott küzdelem jellemezte – 1994-1998 között.

A második szakaszt a részünkre sikeres 1998-as parlamenti választásokat követő útkeresés, építkezés elkezdése jellemezte.

A harmadik szakasz pedig a 2002-es sikeres parlamenti választásokat követő fejlődés időszaka, mely szorosan összefügg a státustörvény nyújtotta lehetőségek lehető legjobb felhasználásának megvalósulásával, és az önkormányzatiság által ránk hárult feladatok megoldásával.

A negyedik szakaszban a 2006-os parlamenti választásokat követő időkben újból a megmaradásunkért folytatott küzdelem dominált és egy rövid megszakítás után ez a folyamat a közelmúltig tovább folytatódott és tart ma is.

Az első csaknem fél évtizedig tartó időszak valójában 1994-ben vette kezdetét.

Amikor 1994. márciusának közepén Vladimír Mečiar második kormánya megbukott és napvilágra került az „aranyidai” összejövétel hírhedt magnófelvétele, az ország józanabbik fele mosolyogva legyintett és reményekkel telve igyekezett Európa felé. A reményeket azonban már akkor beárnyékolta az alternatív oktatás bevezetésére a parlament által jóváhagyott 100 milliós tétel, s reményeink akkor foszlottak csaknem teljes egészében széjjel, amikor a nem kellően előkészített és feleslegesen előbbre hozott parlamenti választások után a harmadik Mečiar-kormányban az oktatási tárca a legkisebb, de a legszélsőségesebb elveket valló párt, az SNS karmai közé került.

Amint az várható volt folyamatosan láttak napvilágot a magyar iskolák megszüntetésére irányuló törvénymódosítások, törvénytervezetek, alacsonyabb és magasabb szintű rendeletek.

A Szlovákiai Magyar Pedagógusok Szövetsége által a III. Czabán Samu Napok keretében Rozsnyón megvalósított I. Országos Pedagógus Találkozón történt pengeváltás – Benčová főosztályvezető asszony kirobbanása, majd az értekezésről történt „kiűzetése” - csupán pont volt az i betűn és Tóth Sándor igazgatói posztról való elmozdítása is igazolta az SZMPSZ és a Csemadok Országos Választmányai döntésének helyességét, melynek alapján 1995. április 22-re az alternatív oktatás erőszakos bevezetése ellen Komáromban tiltakozó nagygyűlést hívtunk egybe.

A tiltakozó nagygyűlés után megszületett Nemčok oktatásügyi államtitkár hírhedt levele, majd azt követően hamarosan sor kerül a négy iskolaigazgató Kovács László, Pék László, Szigeti László és Stencel István leváltására, ami egyértelműen jelezte, hogy a pedagógusok büntetlenül nem emelhetik fel szavukat és szükség van egy olyan szervezetre, szerveződésre, mely ezt az önvédő harcot képes eredményesen folytatni és ha kell, össze tudja fogni a siker érdekében az ország magyarságát, s idővel támogatói közt tudhatja az ország józanabbik részét.

Az 1995-ös spontán nyári megmozdulások

- a június 29-i tiltakozó nagygyűlések,
- az egész nyár folyamán a hatalommal Slavkovskával, Nemčokkal, Piussal folytatott küzdelem,
- az augusztus 30-i rendkívüli összi iskolai szülő értekezletek, melyek határozatai alapján a szeptember 4-i tanévnnyitón a diákok helyett mi, a szülők ültünk az iskolák padjaiba,
- az esti gyertyás néma tiltakozások,
- szeptember 5-én, az első tanítási napon nem engedjük gyermekeinket iskolába.

Tisztelt Jelenlévők!

A veszteségek mellett természetesen lettek pozitív eredmények is – elsősorban az alternatív oktatás erőszakos módon történő bevezetésének elodázása – azt mutatták, hogy szükséges a szlovákiai magyarság összefogása és ezt legjobban legféltebb kincseink, gyermekeink szebb, boldogabb jövőjének biztosítása képes elősegíteni.

Időközben megszületett a nyelvtörvény, és toborozták a mindenre elszánt nyelvrendőröket, születőben volt az ország új területi átrendezésének törvénye, valamint a névtörvény.

Mindez még nagyobb ellenállást váltott ki nemcsak a szorosan együttműködő 3 magyar politikai mozgalomban, hanem a szebbért, jobbért tenni kész civil szervezetek táborában is.

Nemre, fajra, politikai hovatartozásra való tekintet nélkül jött össze az a kezdeményező csoport, mely 1995 végére elkészítette és 1996. január 26-án az SZK Belügyminisztériumába benyújtotta a Szlovákiai Magyar Szülők Szövetségének Alapszabályzatát.

1996. május 17-i dátummal sor kerül Szövetségünk bejegyzésére azzal a feltétellel, hogy egy éven belül sor kerül az alakuló közgyűlésre.

A bejegyzést követő csaknem egy év eseményekkel teli időszaka bizonyította a szövetség szükségességét, és az elvégzett munka, az elért eredmények a létjogosultságát. Sajnos az országban – főleg az oktatásügy terén – zajló események nem tették lehetővé a mindennapos, nyugodt építőmunkát, hanem a létért, a fennmaradásért való küzdelem volt a jellemző a szövetség munkájára. Feltétlen sikerként kell elkönyvelni, hogy az 1997 februárjának elején közzétett petíciós íveken több mint 55 000 személy követelte a kétnyelvű bizonyítványok újbóli kiadását, illetve tiltakozott az oktatásügyben megnyilvánuló megfélemlítések ellen, valamint követelte, hogy a kormány ne tűzze napirendre az új oktatásügyi törvény megtárgyalását, mely a benne foglaltak által az alternatív oktatás bevezetését jelentette volna iskoláinkban. Talán a sors akarta, hogy szervezetünk I. Országos Közgyűlése után két nappal fogadott bennünket az oktatásügyi miniszter asszony, és szomorúan közölte velünk, hogy „sajnos” a pártja által előterjesztett törvénytervezetet a kormány várhatóan nem fogja megtárgyalni. Ez a részsiker örömmel töltött el bennünket, de egyben további szervezőmunkára is ösztönözött, mert tennivaló volt bőven, és sajnos még mindig csak a védekező – és nem az építő – munkára tudtunk összpontosítani.

A látogatás folyamán, amikor A. Nagy Lászlóval, Gyurovszky Lászlóval és Huszár Lászlóval együtt átadtuk a több, mint 55 000 aláírást tartalmazó petíciós íveket, csúfondárosan jegyezte meg a tárcavezető, hogy kíváncsian várja az általunk beígért folytatást. Nos, nem kellett sokáig várnia, mert látogatásunk végén nagy utazótáskákkal érkeztek a hordárok és hozták az egyéni tiltakozólevelek első példányait, melyek ugyanabban az időszakban érkeztek Michal Kováč államfőhöz, Ivan Gašparovičhoz, a Parlament elnökéhez és Vladimír Mečiar kormányfőhöz.

A több mint 100 000 egyéni tiltakozólevélnek az eredményeként a hírhedt törvénytervezet többszöri próbálkozás után sem került megtárgyalásra a kormány mellett a parlamentben sem és így az SNS azon elképzelései, hogy néhány év alatt a magyar iskolákban csak a magyar nyelv legyen magyarul tanítva, valamint az a célkitűzés is dugába dőlt, hogy iskoláink tantestületei szlovák pedagógusokkal legyenek feltöltve.

Az atrocitások azonban tovább folytak. Igazgatók erőszakos és jogtalan elmozdítása Búcs, Bátorkeszi, amikor heteken keresztül szülők őrizték az iskolát és a két iskola közt 1998 áprilisának elején alkotott élőlánccal tiltakoztunk.

A bizonyítványháború minden évben a napirenden volt, és ha kellett saját magunk által gyártott bizonyítványokat osztottuk pl. Nagymácséd, vagy ha kellett naponta új kétnyelvű bizonyítványokat állítottak ki a pedagógusok, pl. Agócs Béla.

Napirenden voltak a tisztségből való elmozdítások és ezeknek a pedagógusok megsegítésére létrehoztuk az SOS Pedagógia Alapot.

Harcoltunk az iskolatanácsok létrehozásáról szóló törvénymódosításért.

Így jutottunk el egy év múltán az 1998. április 25-én Érsekújvárbán megtartott II. Országos Közgyűlésünkig, melyen a létünkért, megmaradásunkért folytatott küzdelem eredményeinek és veszteségeinek értékelése mellett megállapítottuk, hogy az elmúlt év alatt az első közgyűléshez képest több mint 60-al nőtt alapszervezeteink száma és meghaladta a másfél százat és fokozatosan alakultak meg a területi tanácsok, melyek vezetői fontos szerepet töltek be az 1997 elején megalakult Központi Koordinációs Tanács mintájára létrejött Területi Koordinációs Tanácsokban és kezdeményezői voltak a Helyi Koordinációs Tanácsok kialakításának.

II. Országos Közgyűlésünk határozatában illetve a közgyűlés küldöttei által egyhangúlag elfogadott állásfoglalásban

- felszólítottuk az SNS képviselőit, hogy vonják vissza újabb alternatív oktatási törvénytervezetüket, melyben cenzori hatáskörrel is fel szerették volna ruházni az Oktatási Minisztériumot,
- felkértük a parlamentben helyet foglaló pártok képviselőit, hogy ne támogassák az SNS törvénytervezetét,
- felszólítottuk az MK parlamenti képviselőit, hogy vegyék fel a kapcsolatot képviselőtársaikkal és nyeljék meg őket a törvény visszautasítására, valamint arra, hogy követelésünk támogatása érdekében forduljanak segítségért különböző nemzetközi fórumokhoz.

Az ezzel kapcsolatos tiltakozó petíciós íveket szintén több tízezer írták alá.

Az 1998. június 12-i galántai és szépsi tiltakozó nagygyűléseken több ezren tiltakoztunk többek közt olyan szlovák demokratákkal és nemzetközi hírű békeharcosokkal együtt, mint pl. Miroslav Kusý, Rudolf Chmel, Štefan Markus az atrocitások ellen, és ha kellett végzős diákjaink a tanév végén az egynyelvű bizonyítványt még Slavkovská miniszter asszonynak is visszaadták.

Ellenállásunkkal mi is jelentős mértékben hozzájárultunk az országos viszonylatban a kormányon lévő pártokkal szembeni összefogás kialakulásához, melynek köszönhetően az őszi parlamenti választásokat követően az országot irányító kormányban helyet kaptak a mi képviselőink is és fokozatosan kezdetét vehette az építő tevékenység.

Az iskolatanácsokban megfelelő képviseletet kaptunk mi szülők is, és ki-ki a maga módján hozzájárulhatott iskolája arculatának alakításához.

Iskoláink szövetségünk alapszervezeteinek hathatós segítségével méltó módon emlékeztek meg a szlovákiai magyar oktatás újrarendezésének 50. évfordulójáról és e kerek évforduló alkalmából több helyen olyan jeles helyi személyiség nevét vették fel, aki életével, munkásságával jelentős mértékben hozzájárult a település, a régió vagy az ország, az összmagyarság felvirágoztatásához.

A millennium évében aktív kezdeményezői voltunk a Millenniumi olvasókönyv iskoláink első és második osztályos tanulóihoz való juttatásának. Ezt 2001-ben is megismételtük, amikor az SZMPSZ-el, a Csemadokkal és a Rákóczi Szövetség célapjaival közösen újból eljuttattuk az első osztályos kisdíjaknak az ország minden magyar tanítási nyelvű iskolájába ezt a csodálatos kiadványt.

Közben 2000. november 4-én Galántán sor került Szövetségünk III. Országos Közgyűlésére, melyen már több mint 200 alapszervezetünk képviselői vehettek részt.

A közgyűlésünkön elfogadott határozat és állásfoglalás legfontosabb részét az iskolák önálló jogalanyiségének az igénylése, elérése képezte, valamint kértük képviselőinket, hogy tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy iskoláink az állami fennhatóság helyett tartozzanak az önkormányzatokhoz, ami mára már valóság és azt is láthattuk, hogy azon iskoláink, melyek az önkormányzatokhoz való tartozás előtt már elérték önálló jogalanyiségüket, lényegesen előbbre tartottak.

Az elkövetkező időszakban a Felvidék magyarsága részére újból sikeres parlamenti választásokat követően további jelentős változások történtek.

Iskoláink ebben a választási időszakban kerültek az állami fennhatóság alól az önkormányzatok hatáskörébe, ami sok esetben nagyon fontos feladatok elé állította az iskolát és az önkormányzatok vezetői, képviselői mellett szövetségünk vezetőit is. Nagyobb lett a hatáskör, de nagyobb a felelősség és sok esetben, elsősorban a kis településeken a nincstelenségből, a magas munkanélküliségből eredően kisebb a lehetőség.

Ez a helyzet új feladatokat rótt szülőre, pedagógusra, fenntartóra. Úgy kellett munkánkat végezni, hogy a gondokból, problémákból a felnövekvő generáció, a gyerekek, a diákok minél kevesebbet érezzék meg. A különböző gondokat, problémákat nem eltusolni, azok megoldását nem elodázni, hanem közmegelegedésre orvosolni kellett.

Mindig az a mondas lebegett szemünk előtt, mely szerint, ha ketten valamin vitatkoznak és megegyeznek, akkor három győztes van. Ők ketten és az ügy. De ha nem egyeznek meg, akkor a vesztes is három: ők ketten és az ügy. És a mi esetünkben ez az ügy a gyermekünk, a jövő generáció, ha tovább gondoljuk nemzeti létünk letéteményese, akiért mindent meg kell tennünk.

Alapszervezeteink és Szövetségünk tevékenységére az elmúlt években egy további fontos tény volt jelentős hatással.

2002. január 1-jével hatályba lépett a szomszédos államokban élő magyarokról szóló törvény, közismert nevén a státustörvény. A mintegy százezernyi kiváltott Magyar Igazolvány mellett iskoláink, gyermekeink, a szülők, a határon túli magyar társadalom részére a legjelentősebb hozadék az oktatási-nevelési támogatás folyósítása volt, mely hozzánk kicsit megkésve, a két ország kormánya között megkötött egyezménynek köszönhetően jutott el, jelentős segítséget nyújtva elsősorban a szegényebb vidékein a Felvidéknek.

Éveken keresztül (8) ezen támogatásnak köszönhetően iskoláink jelentős fejlődést tudtak elérni, melyekről a kiállítási képek is árulkodnak és őszintén reméltük, hogy ezen támogatásnak köszönhetően sikerül lassítani az iskoláink diákjai számában, és elsősorban a diáklétszám arányában a fogyást.

A törvény megvalósítása jelentős feladatokat rótt Szövetségünkre mind országos, mind helyi szinten. 2002-ben szükség volt felkészíteni alapszervezeteink vezetőit a törvényből eredő feladatok megvalósítására. Alapszervezeteink száma fokozatosan növekedett és 2003 eleji 230-ról a 2004. november 13-án, Pereden megtartott IV. Országos Közgyűlésig meghaladta a 450-et, majd egy újabb pályázati lehetőségnek, a Szülőföld Alap programnak köszönhetően az óvodák mellett lett egyre több alapszervezet létrehozva, aminek köszönhetően megalakulásunk 10. évfordulóján már több mint 550 alapszervezetet tartottunk nyilván.

2002-től jövedelemadónk egy része, először egy, majd két százaléka felett magunk dönthettünk. Ez újabb fontos feladatot jelentett szervezetünk vezetőinek mind országos, mind regionális és helyi szinten is. Örömmel jelenthetem, hogy az elmúlt években ezen a téren sikerült megszólítanunk az adózók jelentős részét és Szövetségünk a Felvidéken a legnagyobb támogatói kört tudta megszólítani a magyar szervezetek közül, s ennek köszönhetően jelentős bevételhez juthattunk, amiről részletesen a gazdasági értékelésben szólunk.

A feladatok sikeres megvalósítása érdekében, ahogy azt az itt található kiállítás anyagából is láthatják, területi tanácsaink vezetőivel a Központi Tanács elnöksége szoros együttműködést alakított ki és a feladatok sikeres megvalósítása érdekében évente 2-3 alkalommal regionális találkozókra, képzésekre került sor, melyeken rendszeresen részt vettek a központi tanács tisztségviselői is, hogy a helyszínen segíthessék szervezeteinket az egyes kérdések orvoslásában.

Közben Szövetségünk elérte a felső tagozatos kort. Komáromban méltó módon emlékeztünk meg megalakulásának 10. évfordulójáról, de V. Országos Közgyűlésünket 2008 őszen már egy konfliktusokkal terhelt időszakban tartottuk és kis eltérésekkel azt állapíthattuk

meg, hogy a felgyorsult világban a kerekék és a világ is sokkal gyorsabban forog és az egyes időszakok ismétlődése is felgyorsult.

2008-at követően 2012-ben Búcsón tartott VI. Országos Közgyűlésünkön azt állapíthattuk meg, hogy a hat évvel azelőtti események ismétlődésének vagyunk tanúi. Az előrehozott parlamenti választásokon szerzett szavazatoknak köszönhetően ugyanazon párt alapíthatott kormányt 2012 tavaszán, mint hat évvel azelőtt, azzal a különbséggel, hogy még koalíciós partnerre sem volt szüksége, sőt, ha úgy érezte, hogy valamilyen törvény elfogadtatásához még néhány szavazata hiányzik az alkotmányozó többség eléréséhez az ún. ellenzék soraiból kénye-kedve szerint választhatott a mindig ugrásra kész szolgálkúékök közül, főleg akkor, ha egy nemzeti közösség, elsősorban a mi magyar nemzeti közösségünk ellenében kellett döntést hoznia.

Robert Fico 2006-ban majd 2012-ben is status quo-t ígért a kisebbségeknek. A Smer-kormány ezzel ellentétben már a kezdetektől sem tartotta be az ígését, Ján Mikolaj hírhedt földrajzinév-ügyével kapcsolatban pedig végérvényesen kiderült, hogy a fogalom üres, semmit nem jelent a nacionalista kormánypártoknak.

Robert Fico a kisebbségi jogok érinthetlenségéről szóló kijelentésében az volt a legvisszatetszőbb, hogy a tiszttségét átvevő kormányfő két olyan intézkedést helyezett frissiben kilátásba, amelyek a tágabb értelemben vett status quót azonnal fel is rúgták. A kisebbségekért felelős miniszterelnök-helyettes posztjának megszüntetésével szimbolikusan helyezte alacsonyabb szintre az etnikai problémát, míg a kettős állampolgárság módosítása gyakorlatilag is a szlovákiai magyarok elleni diszkriminatív intézkedés volt, hiszen célzottan a magyarországi lakhely nélküli felvidékiek számára lehetetlenítette el a magyar állampolgárság felvételét.

A kérdés ezek után az volt, hogy miféle status quóra gondolhatott Fico, amit a Smer állítólag meg szeretett volna tartani.

Az első, majd a második Fico-i kormány és az ország felelős vezetői mindent megtettek annak érdekében, hogy azt az országot, ahol élünk ne érezzük hazánknak. Különböző statisztikák készültek. Többek között ki lett mutatva a reprezentatív felmérések alapján, hogy az országban felnövekvő nemzedék a legnagyobb ellenségét bennünk, magyarokban látja. Azt is sikerült felmérni és kimutatni, hogy a különböző atrocitások ellenére az ország magyarságának több mint 70 %-a igazi hazájának érzi Szlovákiát.

Meddig, hogyan, hányszor és kik iránt kell bizonyítani lojalitásunkat?

Azon kormány iránt, mely első uralkodása alatt törvényeket, törvénytervezeteket dolgoztatott ki ellenünk, az ország adófizető polgárai ellen?

Csak néhány példa a sok közül:

- a 2 % jövedelemadó módosítása,
- a társulási törvény tervezett módosítása,
- a földrajznevek magyar használatának tiltása a tankönyvekben és a közéletben,
- szabad tankönyvhasználat beszüntetése,
- az államnyelv törvény tervezett módosítása,
- a hazafiassági törvény elfogadása,
- a Pátria Rádió sugárzásának szűkítése, hogy csak a legkirívóbbakat említsem.

Az előbb említetteket össztársadalmi összefogással sikerült megállítani, és kíváncsian vártuk, hogy vajon ki fog velünk együtt kiállni az elsősorban bennünket érintő atrocitások ellen? Kíváncsiak voltunk arra is ki emeli fel szavát az államnyelvtörvény szégyentelen módosítási javaslatai ellen?

Szlovákiának polgári alapú politikát kellene folytatnia, hogy a szlovákiai magyarok, csehek, rutének, ruszinok, romák és más nemzeti közösségek is az ország egyenjogú polgárainak érezzék magukat, s emellett vállalhassák a saját etnikumukhoz való tartozást, úgy mint a szlovákok.

Ezzel szemben a gyakorlati politikában az vált általános jelenséggé, hogy a törvények,

rendeletek, intézkedések a szlovákoknak készültek, nem pedig az ország állampolgárai számára. Szlovákiában, tekintettel a történelmi hagyományokra, egyértelműen különbséget kell tenni az államiság, vagyis bizonyos államhoz való tartozás, és a kulturális-nyelvi, azaz a nemzeti identitás között. A szlovák kormány az összes állampolgár kormánya, intézkedéseit tehát nemcsak a szlovák nemzet számára, hanem valamennyi polgár számára kellene meghoznia tekintet nélkül azok etnikai hovatartozására. Ezt így kellene deklarálnia.

Ezzel ellentétben az utolsó közgyűlésünket követően is elsősorban érdekvédelmi harcunkat voltunk kénytelenek folytatni.

2013-ban petíció az államnyelvtörvény módosításáért, majd december elején tiltakozó összejövetel a parlament előtt az oktatási törvény módosítása kisiskoláink megszüntetése ellen.

2014 áprilisának végén az EU-ba való felvételünk 10. évfordulójának ünneplése helyett Malina Hedvigért és jogainkért tüntettünk Pozsonyban, majd 2015 tavaszán kisiskoláink megmentéséért kezdtünk aláírásgyűjtésbe és ősszel pedig Komáromban tartottunk ugyanezen cél elérése érdekében tiltakozó nagygyűlést.

Az építkezés érdekében ugyancsak az elmúlt időszakban, 2013-ban adtunk ki egy szakmai kiadványt az alapszervezetek vezetőségei, a területi tanácsok és az Országos Tanács tagjai tevékenységének segítése céljából.

Alapszabályaink értelmében az Országos Tanács elnöksége negyedévente ülésezett és az Országos Tanács évente egy ülést tartott. Ezekre az ülésekre általában az egyes régiókban került sor. Az elnökség tanácskozott már Alistálon, Érsekújvárbán, Füleken, Galántán, Gútán, Ipolybalogon, Királyhelmeceken, Komáromban, Pereden, Rimaszombatban az Országos Tanács pedig többek között Deákin, Érsekújvárbán, Galántán, Ipolynyéken, Komáromban, Pereden, Vezekényen és szintén Rimaszombatban.

Az elmúlt 20 év alatt igyekeztünk jó kapcsolatot kiépíteni az országban működő szervezetekkel. Természetesen a legszorosabb a kapcsolatunk az SZMPSZ-el. Országos, de elsősorban helyi és regionális szinten a Csemadokkal, a Cserkészszövetséggel. Az egyes régiókban segítették területi tanácsainkat munkájukban az SZKC területi irodáinak alkalmazottai.

Alapszervezeteink, iskoláink működésükhöz az önkormányzatoktól is jelentős segítséget kapnak és az egyes rendezvények sikeres megvalósításából mindig jelentős mértékben kivették és kiveszik részüket a kisebb-nagyobb vállalatok, vállalkozások, társulások, szövetkezetek, magánvállalkozók, akiknek alapszervezeteink nevében is köszönetet mondunk ezért az áldozatért, segítségnyújtásért.

Jól eső érzéssel töltött el bennünket a Kárpát-medence egyes országaiból, főleg az ellenállási küzdelemben részükről felénk megnyilvánult figyelem, a kitartásra, a harc folytatására való buzdítás, s ha kellett, mint pl. a 2005-ös székelyföldi árvizeket követően majd a vörös iszap katasztrófa után 2010-ben Devecseren a magunk módján, ha csekély összegekkel is, de mi is próbáltunk segíteni a bajba jutottakon.

Köszönjük mindazt a segítséget, támogatást, amit Szövetségünk és alapszervezeteink a Határon Túli Magyarok Hivatalától és jogutódjától a Miniszterelnöki Hivatal Főosztályától, majd a Bethlen Gábor Alaptól kaptak, és őszintén reméljük támogatásukra a jövőben is számíthatunk.

Tevékenységünket jelentős mértékben segíti az a tény is, hogy az utóbbi két évben Szövetségünk is bekerült a kiemelt fontosságú szervezetek sorába, és így működéséhez, tevékenységéhez a Miniszterelnökségtől rendszeres anyagi támogatásban részesül.

Reméljük, ez a folyamat tovább folytatódik és ugyancsak bízunk abban is, hogy a Bethlen Gábor Alaphoz benyújtott pályázataink az elkövetkező időszakban is támogatásra jogosultnak bizonyulnak majd. Az elmúlt négy évben a BGA-hoz benyújtott több mint 30 pályázatunk csaknem 70%-át találta a szakmai értékelő bizottság támogatásra érdemesnek, amiről szintén a gazdasági jelentésben kapunk majd részletesebb tájékoztatást.

Ha már az anyagiaknál tartok, akkor szükségesnek érzem megemlíteni azt is, hogy az elmúlt négy évben, amióta Szövetségünk székhelye átkerült Komáromból Galántára évente sikeres pályázatokat nyújthattunk be a Nagyszombati Megyei Önkormányzathoz és az elmúlt évben elfogadott törvényerejű rendeletek módosítása lehetővé tette azt is, hogy Galánta Városához is pályázatokat nyújthattunk be egyes rendezvényeink anyagi támogatása érdekében.

Az e téren elért eredményekről is országos irodavezetőnk beszámolójából kaphatunk majd pontos információkat.

Merjük remélni, hogy ez a folyamat mind Nagyszombatban, mind Galántán tovább folytatódik.

Magyarország Pozsonyi Nagykövetségén keresztül köszönjük mindazt a támogatást, segítséget, melyet a létért, a megmaradásért folytatott küzdelemben kaptunk az Anyaország mindenkori vezetésétől és igényeljük is ezt az odafigyelést, mert mindenki felé jóhiszeműen mondom, hogy vigyázzunk, mert azokat a tervezeteket, amelyeket egykor elkészítettek ellenünk nem lehet olyan mélyre tenni a fiókokban, hogy idővel ne kerülhessenek újból a felszínre.

Bizakodással tölt el bennünket az a tény, hogy e hét elején Dunaszerdahelyen sor került a Magyar-Magyar Párbeszédre és csak remélni merjük, hogy az együttesen elfogadott Közös Nyilatkozatban megfogalmazott célkitűzések a felvidék magyarságának és a velünk együtt fellépő józanul gondolkodóknak köszönhetően valósággá válhatnak.

Ezt főleg azért merjük remélni, mert a Közös Nyilatkozatban megfogalmazottak tulajdonképpen megegyeznek azokkal a gondolatokkal, amelyeket Szövetségünk nevében fogalmaztunk meg a tavalyi komáromi tiltakozó nagygyűlésen.

Mivel az akkor megfogalmazott üzenetünk időszerűségében mit sem változott, engedjék meg nekem, hogy részben megismételjem azokat a gondolatokat, melyeket tavaly szeptember végén a Székelyföldről küldtem haza a „várvédő hősök városába”, Komáromba.

Íme a legfontosabb gondolatok Szövetségünk üzenetéből:

„Az anyanyelvi oktatás, az anyanyelven való művelődés terén egyre nagyobb atrocitások érik nemzetrészünket, és ha ezek ellen nem emeljük fel szavunkat és a folyamatok tétlen figyelői leszünk, hamarosan nem lesz kinek átadnunk legnagyobb kincsünket, édes anyanyelvünket, népi nemzeti értékeinket, kultúránkat, csodálatos népmeséinket, népdalainkat, néptáncainkat, mert az iskoláinkkal együtt az utódok is elfogynak.

A veszély óriási!

A huszonegyedik órában, vagy tán már utána vagyunk.

A különböző fórumokon olyan döntések születnek, melyek a felvidéki magyarság minél gyorsabb felmorzsolódását igyekeznek elősegíteni.

Ezen folyamatok megállítása érdekében igyekeznek a felvidéki magyar civil szervezetek egységesen fellépni és a **Szlovákiai Magyar Szülők Szövetsége** nevében arra szólítjuk fel pártjaink országos vezetőit, hogy emeljék fel szavukat, szólítsák fel regionális és helyi képviselőket, hogy az utolsó órán közösen tegyünk a felvidéki magyar oktatás megmaradásáért.

Innen, **Komáromból** – azonosulva Fodor Attilának, a Comenius Pedagógiai Intézet igazgatójának a gondolataival – a Szlovákiai Magyar Szülők Szövetségének Országos Elnöksége azt **üzeni** politikusainknak, hogy össze kell fognunk, és mi szülők az egymást erősítő egységes közös fellépést igényeljük, és senkinek nem toleráljuk, ha efölé helyezi szűk csoport- vagy párt érdekeit.

Azt **üzenjük** polgármestereinknek és önkormányzati képviselőinknek, hogy ne az iskolai demokrácia csorbítására szerveződjenek, hanem a kistérségi oktatástervezésre.

Azt **üzenjük** Komáromba és Nyitrára a tanárképző karokra, hogy jobban felkészített magyar pedagógusokra van szükségünk.

Azt **üzenjük** intézményeink vezetőinek, hogy az eredményes, a hatékony, a minőségi iskola kiépítése döntő mértékben rajtuk múlik.

Azt **üzenjük** a pedagógusoknak, hogy oktató-nevelő munkájukon változtatni kell – nem többet, hanem másképp. A tantervek, a tanfelügyelők, a monitoring eredmények és a kreditgyűjtés helyett a gyereket kell gondolkodásuk és terveik fókuszába helyezni.

Azt **üzenjük** a szülőknek, hogy a magyar iskola jó út gyermekeink boldogulásához, de a bizalom mellett az együttműködésre is nagyobb szükség van.

Azt **üzenjük** papjainknak, lelkészeinknek, hogy a „vedd meg – edd meg – tedd meg” globalizált örületében is vezessék a rájuk bízott nyáját a hit, remény és szeretet világába.

Azt **üzenjük** a sajtónak, hogy hatalmuk, véleményformáló lehetőségük, közösségépítő, vagy éppen ellenkezőleg – romboló hatásuk óriási –, de ugyanekkora a felelősségük is.

Azt **üzenjük** a magyar diákoknak, csak nyugodtan tanuljanak, vegyék birtokukba mindazokat az ismereteket és tudásokat, amit jövőjük, fejlődésük igényel. Abban a küzdelemben, ami most vár ránk, nekik ez a feladatuk. Nekünk, felnőtteknek pedig az, hogy **megóvjuk, megtartsuk és fejlesszük a magyar iskolát.**

Nagy a felelősségünk. Szebb jövőnk, elsősorban gyermekeink, családjaink boldogsága, településeink fennmaradása, régióink fejlődése érdekében kisebb-nagyobb közösségekben egymást segítve tudjuk csak meghozni helyes döntéseinket, csak egymást segítve tudjuk megtalálni helyünket e földön, szülőföldünkön, mely szeretnénk remélni, hogy a miénk is, a mi hazánk is.

Ennek érdekében kell felelősségteljes, helyes döntéseinket meghozni addig, amíg nem késő, és nem mások döntenek helyettünk.”

Tisztelt Országos Közgyűlés!

Tisztelt Küldöttek!

Kedves Vendégek!

Szövetségünk Országos Tanácsa, Országos Elnöksége, tisztségviselői és a magam nevében őszintén köszönöm mindnyájuknak azt a sok-sok percet, órát, napot, hetet, hónapot, évet és sokuknak az évtizedet, évtizedeket illetve a megalakulásunk előtti éveket, melyeket a szlovákiai magyarság fennmaradása, felemelkedése érdekében hasznos tartalommal töltöttek meg mindnyájunk öröme, meglelégedése és elsősorban gyermekeink, a felnövekvő nemzedék boldogsága érdekében. Kívánom, hogy a megkezdett munkát még sokáig tudjuk közösen, mindnyájunk meglelégedésére végezni, folytatni.

Kívánom, hogy a megkezdett úton a velünk szorosan együttműködő szervezetekkel tudjunk egyetértésben előre haladni!

Kívánom, hogy közösen tudjuk a szebb, a boldogabb jövőt Európa Uniós polgárként a Kárpát-medence magyarságával, a Kárpát-medence és Európa, a világ népeivel együtt tervezni.

Köszönöm figyelmüket!